

HONG KONG

JIŽNÍ ČÍNA, MACAO

červenec 2017

Vláďa vymyslel jednu nezvyklou cestu. Já se již dříve chtěla podívat do Číny, tak on vymyslel kombinaci Hong Kong, Čína a Macao. Do Číny by stejně byl komplikovaný spoj, i když se pan prezident kasal tím, že zajistil nový spoj do Kantonu, letecké společnosti ho ale nerealizují.

Jako nejlevnější (cca 13 tis. Kč) nám vyšla letenka přes Amsterdam a ani tam nebyly cestou moc dlouhé prostoje. Honza nás dovezl na letiště, vylétali jsme ve 14:45, v 17:20 nám to pokračovalo z Amsterdamu. V Praze v letištním prostoru jsme si koupili dvě plechovková piva, paní pokladní chtěla vidět letenku a říkala, že je musíme vypít do Amsterdamu. Tam nám již spoluzavazadla neprohliželi ani neprojízďeli rentgenem, ale museli jsme projít pasovou kontrolou. My to měli naštěstí rychlejší, protože jsme měli samoobslužnou kontrolu pro občany EU a některých dalších států s biometrickými pasy. Já přitiskla pas na určené místo a česky mi to napsalo, že musím jít přes obsluhu. Naštěstí paní, která to tu dirigovala, mi ho přiložila ještě jednou – musí se asi přitlačit a ono mne to pak vyfotilo, zřejmě ztotožnilo s fotkou v pase a pustilo dále.

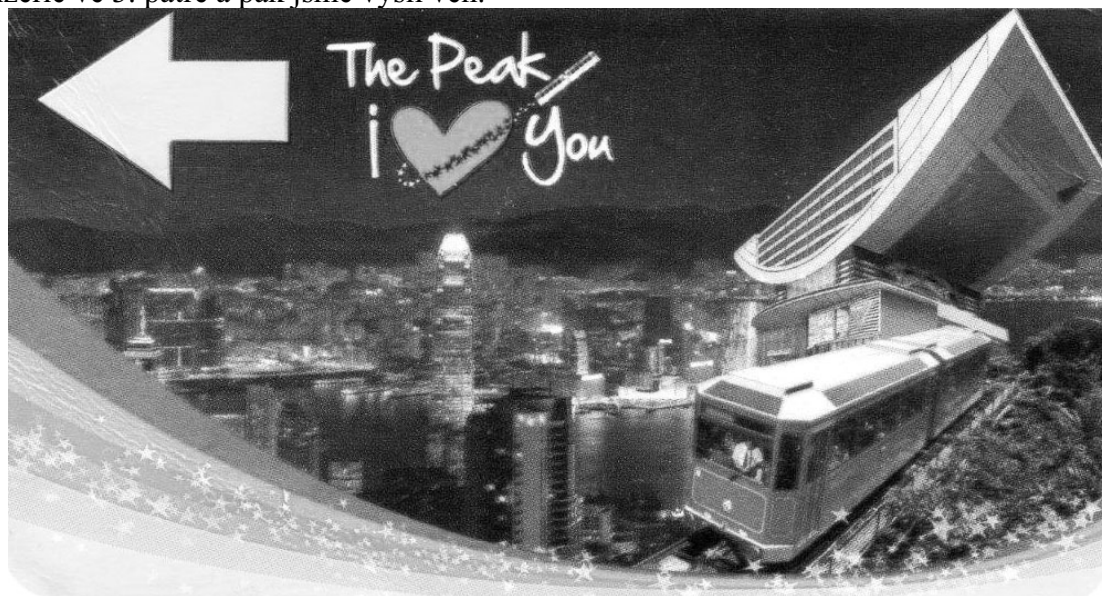
Naše letadlo z AMT nebylo ani moc plné. Letuška přesadila čínského hošíka vedle nás dozaději a zdůvodnila to tím, že vedle mohutného člověka (ukázala to mimicky na Vlád'ovi) by měl málo místa. Díky tomu jsme byli pouze 2 na třech sedadlech.

22.6.

Letěli jsme celou noc a dorazili do Hong Kongu v 10:20 místního času. Je zde posun o + 6 hodin. Vláška měl informace, jak se dá dopravit do centra – koupili jsme si kartu Octopus, která se nechá nabít hongkongskými dolary a ty se pak odpočítávají za jednotlivé jízdy. Depozit byl 50HKD, přičemž aktuální kurs byl 1 HKD = cca 3 Kč. Na letišti lákali na vlak nebo na shutlovou dopravu – bylo tu plno přepážek a naháněli nás k nim. My však šli na místní autobus č. A21, bylo to na autobusových stanovištích mezi terminály vpravo. Tímto autobusem jsme jeli do centra. Odečetlo nám to 33 HKD, ale jeli jsme hodně daleko, přes most na hlavní třídu Nathan Road. Skoro na jejím konci jsme měli objednané ubytování v Chungking Mansions. Je to speciální stavba, v jejímž přízemí jsou různé krámečky převážně s jídlem, je rozdělená do 6 bloků a do každého vede pouze jeden výťah, respektive dva, ale každý staví pouze ob jedno patro, tedy pouze v sudých či lichých patrech. My měli objednané ubytování v hotelu, což je dost nadnesené, protože to byl spíše větší byt, Cynthia Inn v 10. patře. Takových tam bylo více v různých patrech. Otevřel nám vyšisovaný běloch a předal pokoj o rozměrech cca 2 x 2 m. Byla tam pouze postel po straně s uličkou a předsíňkou k ní se sociálkou (mini záchod s mini umývadlem). Bylo to i se sprchou, ale jak se tu dalo sprchovat, jsme zatím nezjistili. Celý prostor byl až ke stropu vykachlíkovaný a v okně byla vložená bedna s klimatizací. Celý Cynthia Inn měl takovýchto 8 pokojů s úzkou chodbičkou mezi nimi. Tato králíkárna nás stála zhruba 600 Kč za noc, ale jiné ubytování by bylo výrazně dražší.

Přestože jsme byli docela unavení, vyrazili jsme ven do města. Jeli jsme na skoro největší atrakci Hong Kongu. Šli jsme pěšky k přístavu Prier a tam odtud se přepravili lodí, která je součástí MHD na ostrov Hong Kong do oblasti Central. Stálo to pouhé 2 HKD. Šli jsme pěšky k dolní stanici lanovky na Peak. Již z dálky jsme viděli frontu, která ještě předčila naše obavy. Točila se hodně za roh a tam to bylo pásy rozděleno na několik cirkaků. Nahoru jede pozemní lanovka stejného typu jako na Petřín, je z roku 1887. Nahoře je bohužel zároveň muzeum voskových figurín M. Tousand, tak tam jezdí více lidí než je zdrávo. Koupili jsme si zpáteční lístek nahoru za 90 HKD. Původně jsme uvažovali pouze o cestě nahoru, s tím že to sejdeme, ale jedna cesta stála 75 HKD a jít dolů by bylo docela drsné. Stoupání bylo veliké a místy byly docela pěkné výhledy na město. Nahoře je vystavěná několikapatrová moderní budova, nahoru se rozšiřující, od lanovky se musí projít prodejnu suvenýrů, pak jsou nad tím 4 patra VIP obchodů a muzeum voskových figurín. Úplně na střeše je vyhlídka na město za

45HKD, což nám připadalo zbytečné platit. Dalo se také podívat z vyhlídky na terase u kavárny, ale tam chtěli za kafe 80 HKD, což bylo trochu moc, tak jsme se podívali z vyhlídky u pizzerie ve 3. patře a pak jsme vyšli ven.

Tam v původní staré kabině resp, vagónku lanovky bylo informační středisko, kde jsem získala mapku Hong Kongu, průvodce po pamětihodnostech bez průvodce a výčet nejzajímavějších atrakcí Hong Kongu. Kousek stranou byla Lví vyhlídka, odkud byl krásný výhled na průliv mezi ostrovem Hong Kong a okolním městem, placený výhled ze střechy vůbec nebyl nutný.

Pak jsme se svezli dolů, došli k nejbližší stanici metra Central a dojeli dvě stanice do stanice Tsim Sha Tsui, která byla kousek od našeho hotelu. Do metra se prochází detekčním rámem a zavazadla jsou také přes skener. Bez jízdenky neproklouzne ani myš, jízdenky s evkládají do turniketu. Mají to tu perfektně zorganizované, ve vlacích jsou mapky jako u nás, ale bliká tu směr jízdy příp. stanice, takže člověk hned vidí, kde je. Koleje jsou od nástupiště oddělené prosklenými stěnami s posuvnými dveřmi, které se otevřou spolu s dveřmi příšedšího metra. Přijeli jsme již za tmy a přestože byly z podchodu desítky výlezů, docela jsme se zorientovali a došli k naší budově. Dole v přízemí se dalo najíst u řady stánků. Koupili jsme si birjani rýži s kuřetem za 40HKD, bylo to trochu dražší než jsme si mysleli.

Večer jsme byli zcela zničení. Vláďa zprovoznil malý paměťový disk, který jsme měli sebou, který se dal napojit na televizi a bylo z něj možné pustit nějaké filmy. Taky se tam dalo připojit wifi a díky tomu jsme mohli sledovat české zprávy, příp. i něco jiného. Ale odpadli jsme.

Stěny našeho pokoje byly dlaždicové a na zdech se srážela vlhkost a tekla dolů. V posteli jsem se nemohla zdí dotknout, protože byly zcela ledové.

23.6.

Já jsem ráno nemohla spát delší dobu, ale přes Vláďu jsem nemohla vstát, vzbudila jsem ho až v půl osmé. Dali jsme si k snídani jogurt a ledovou kávu zakoupené včera v krámku 7 eleven a vyrazili opět za dalšími atrakcemi.

Dole v přízemí byla většina obchodů ještě zavřených se zataženou plechovou roletou, ale u jednoho indického stánku jsme se nechali zlákat – dali jsme si čaj, ale dle jejich způsobu s mlékem a hodně sladký a k tomu já placku se zeleninou hodně kořeněnou a Vláďa něco jako plněný piroh.

Opět jsme došli ke stanici metra a s přestupem z červené trasy na žlutou jsme jeli do stanice Thung Chung. Odtud je to jen kousek k dolní stanici lanovky na Lantau Peak. Tentokrát to je

lanovka kabinková, která vede na ostrov Lantau přes mořskou úžinu a pak hodně do kopce. Stálo to 130HKD, ale vzhledem k tomu, jak byla dlouhá trasa, tak cena nebyla celkem nijak vysoká. Z lanovky byly krásné výhledy na nedaleké hongkongské letiště a rozestavěný most přes zátoku do Macaa.

Nahoře u lanovky Ngong Ping 360 je vystavěno centrum jídelen a suvenýrových obchůdků, my jsme neodolali a dali si pivo, které však bylo dost drahé, stálo 40 HKD. Paradoxní bylo WC pro invalidy, které bylo směřované nahoru do patra po schodech.

Pak jsme se přesunuli k hlavní atrakci tohoto vrcholu Velkému Budhovi. Sedí na kopečku a vede k němu dlouhé schodiště. Byla tam pokladna, už jsme mysleli, že budeme muset platit, ale platí se pouze za vstup do Budhy, který je kovový a dutý. To stálo 45HKD, prodávali tam i výhodný komplet s obědovým menu. Nahoře jsme obešli Budhu kolem dokola, jsou tam sochy žen, která každá znázorňuje nějakou slast – hudbu, jídlo apod.

Sešli jsme dolů ke klášteru, je to areál s tradičními čínskými stavbami – prohnuté střechy, zespoda vyřezávané krakorce a sloupy s bohatým zdobením, vše barevně zdobené. Bylo tu čínsky napsáno Vstup ne ..., poslední slovo jsme v čínsko-anglickém slovníku nenašli, tak nevíme co znamenala. Do hlavních místností bylo napsáno No visitors, ale bylo otevřeno a stejně byl vstup zabarikádovaný, asi šlo jen o to, aby lidé neprocházeli až do modlitebny, kde byly polštáře na klečení asi pro věřící. Poněkud stranou zde byla budova s obydlím mnichů, visely tam vyprané hábity. V jezírku plavali barevní kapři – žíhaní, oranžoví, bílí, ale také jedna opravdu zlatá rybka.

Od chrámu jsme viděli dole nějakou jídelnu, tak jsme k ní zašli a dali si tam oběd. Měli pouze vegetariánská jídla. Já si dala pečené nudle s houbami a zeleninou, Vlád'a kari směs zeleniny, oboje s vodou stálo dohromady 60 HKD. Zrovna když jsme se chtěli vrátet, spustil se šílený slejvák, i když to vypadalo, že není z čeho. Trvalo to snad jen asi 15 minut, alespoň se trochu ochladilo.

Přesunuli jsme se zpět k suvenýrovým domkům a šli na autobus. Jeli jsme autobusem č. 21 do vesnice Tai O. Vlád'a měl informace z netu, že to jede jednou za hodinu v každých 15, ale jelo to ve 14:20.

Tai O je rybářská vesnice na kůlech. Protéká jí říčka, která se vlévá do moře dvěma rameny a proto část vesnice vlastně leží na ostrově. Pořádají tu projížďky po řece a na špičku ostrova, kde mají být bílí delfíni. My bychom jeli pouze na vyjížd'ku po řece mezi domky, inzerovali to za 10 HKD, ale říkali, že nejde a nabízeli nám pouze dražší vyjížd'ku i s delfíny.

Šli jsme tedy pěšky a až dále zjistili, proč se tam nedalo zajet lodí, hořejší rameno řeky bylo totiž takřka vyschlé, byl zrovna odliv. My to tedy obcházeli po suchu a úzkými malými uličkami koukali na řeku. U jednoho krámku, který měl nápaditou reklamu s ženskými v plavkách s věncem pivních plechovek, jsme si koupili u dědečka pivo. Bylo pouze za 31c a to jsme si tu ještě mohli sednout a prohlížet si drobné věci, které již byly notně zaprášené – Budhové a vedle nich Mao Ce-tung.

O kousek dál byly moc pěkné terasy nad vodou, tak jsme si tam sedli na kafe. Okolo jezdily výletní lodě a téměř všichni ukazovali na naši terasu příp. nám mávali. Při placení se nás ptali, zda nejsme senioři nad 65 let. Snad bychom měli slevu, ale to jsme nečekali, tak jsme věk nefalšovali.

Šli jsme stále dál, tam měli úzké dlouhé lodě – vypadaly jako dračí, ale bez ozdob, mohlo se na ně vejít mnoho lidí, ale byly pouze na břehu. Na mapce jsme neměli nakreslený žádný most, tak jsme mysleli, že se budeme muset vrátit. Potkali jsme ale mladý bělošský pár, Vlád'a se už chystal, že se jich zeptá anglicky, ale oni pozdravili česky.. Už nás zřejmě někde potkali a slyšeli nás mluvit. Potvrdili nám, že o kousek dál je most. Tak jsme tam popošli, i když už tam nebyly domky na kůlech, a po druhé straně se vraceli zpět. Tam bylo podstatně rušněji, i když cesta vedla dále od vody a nedalo se k ní dostat. Pokusili jsme se o to v jednom místě, ale lávky šly k domům na kůlech a skončili jsme u jejich vstupů v zadních traktech.

Došli jsme zpět k autobusům a autobusem č. 1 (jezdil zhruba každou půlhodinu) jsme dojeli do vesnice Mui Wo. Tam odtud se jezdí do Hong Kongu trajekty. Vlád'a si zde koupil čepici s kšiltem. U přístaviště trajektů parkovalo ohromné množství kol. Zřejmě sem lidé přijedou na kole a pak jedou do práce do města trajektem. Hned nám jel, tak jsme se s ním svezli, byla to delší trasa za 30 HKD do stanice Central. Bylo to u kotviště přivozu, kterým jsme jeli včera.

Popošli jsme ke stanici metra Central a opět se vrátili do našeho ubytování. Dole v objektu jsme viděli výtahy do jiných bloků Chungking Mansions a tam byly někde hodně dlouhé fronty, psalo se o tom deníčcích, ale náš blok byl celkem v pohodě. Zajímavé bylo, že dole u výtahu se promítaly záběry z kabiny výtahu, tak bylo vidět, kolik lidí v něm jede.

Jen jsme se trochu zkulivovali a dali si pivo. Vlád'a se zkusil sprchovat. Myl si v koupelně hlavu a při tom prohlásil: „Když si chce zde člověk umýt hlavu, musí použít metody a prostředky, které předtím neznal.“ Sprchoval si hlavu nad záchodovou mísou, byl v pokleku, musel mít otevřená šoupací dvířka, protože se mu tam nevešly nohy. Voda odtékala kamsi za mísu, snad do odpadu a nikoliv do patra pod námi. Další Vlád'ův výrok: „Jakmile uděláš nějaký pohyb, tak nedocílíš ten efekt, který jsi chtěl tím pohybem docílit.“ Jakžtakž se dalo osprchovat, i když Vlád'a se tam jen taktak vešel. Celá sociálka měla 120 x 60 cm a z toho skoro polovinu zabírala záchodová mísa a kus umyvadlo.

Zase jsme se šli dolů k Arabům navečeřet, měli jídla po 40HKD. Pak jsme šli na večerní procházku k mořské úžině směrem k ostrovu Hong Kong. Za městským muzeem ve tvaru polokoule jsme dorazili k vodě, kde u zábradlí byly davy lidí. Čekali jsme, že se tu bude něco dít, ale zřejmě stačily světelné efekty na budovách na protější straně na ostrově. Budovy různě měnily barvy, rozsvěcovaly se a běhaly po nich světla, po vodě jezdila červeně osvětlená džunka a další lodě. Byli jsme tu do 9 hodin, nic se nedělo a lidé spíše odcházeli, tak jsme šli také.

Prošli jsme budovu koncertní haly. Jako ve všech místních budovách zde byla lednička. Všude šíleně klimatizují, třeba i z otevřené pasáže se line ledový vzduch, v obchodech bylo jak v mrazáku, v autobuse člověku naskakovala husí kůže. Nevím, zda jsou místní tak otrlí, či jsou neustále nachlazení, protože pokud je člověk zpotený a vlezde do takovéto ledničky, tak je to minimálně o rýmu.

Vrátili jsme se do pokoje a dali si láhev vína přivezenou z Čech. Tady mají vína hodně drahá. Vůbec ceny jsou tu poněkud vyšší. Většinou skoro tak, co u nás v korunách, tak tady v jejich dolarech. Levnější je pouze místní doprava.

24.6.

Ráno jsem si četla a Vlád'a se vzbudil až po 8. hodině. Musela jsem se ospršit v mini koupelně, částečně jsem se sprchovala nad záchodem, tekla pouze studená. Dole u Indů jsme si dali opět plněný závítek a čaj s mlékem.

Vyrazili jsme k naší nejbližší stanici metra, odtud do stanice Admiralty a po přestupu do stanice Shau Kei Wan po modré trase. Tam nás zaujala cedulka Temple, tak jsme se šli podívat k chrámku. Byl tam postavený maličký bohatě zdobený chrámeček mezi paneláky. Měla jsem tílko a nic na hlavě, ale tady se na to nehledí.

Pak jsme došli ke konečné stanici tramvaje. Jezdí zde již od roku 1903 a jsou patrové. Napřed jsme si sedli proti tramvajové smyčce do 1. patra do MC Donalda, dali si kafe a pozorovali cvrkot, tramvaje jezdily jedna za druhou. Cestovné je zcela za hubičku, pouze 3,6 HKD za celou trasu, která trvá skoro 1,5 hodiny. My jeli tramvají v patře do Happy Walley, které leželo na odbočce a tam byla konečná, tak jsme museli přestoupit a platit tuto cenu 2x, ale bylo to skoro za nic.

Na zastávce Happy Walley byl čas oběda, tak jsme si tam našli jídelnu a dali si jídlo, bylo to za 52 HKD. Vláďa chtěl k pití sodovku, ale servírka mu nějak nerozuměla a donesla nám horkou vodu. Oni tu sodovku neznají. Pak jsme nastoupili do další tramvaje a jeli do stanice Central.

Cestou se nám spustil silný slejvák, museli jsme zatahovat okýnka. Byl to docela zážitek vidět z patra tramvaje zepředu okolo sebe vysoké úzké obytné budovy, hustou dopravu a davy lidí. Lidé tu musí žít zřejmě v hodně malých bytech a mnohdy si vidí z okna do okna.

V Centralu měl Vláďa naplánováno, že přesedneme na autobus č. 270 do Aberdeenu. Měli jsme vylézt z podchodu metra východem E a tam měla stanice autobusu být. Vylezli jsme tam, obešli to kolem dokola, ale museli jsme se vrátit zpět o podchodu a tam našli mapu celé stanice a okolí. Od východu E se muselo vyjít po schodišti nahoru a jít po lávkách k centrálnímu stanovišti autobusů na Exchange Square. Pod dálnicí tam bylo autobusové nádraží s asi 10 stánými, autobus jsme našli a skoro hned nám jel.

Do Aberdeenu jsme jeli tunelem, pro auta byl placený, provoz byl velice čilý. V Aberdeenu je zátoka známá spoustou lodí. Okolo bylo hodně asi 30i patrových věžáků a zátoka plná historických loďek, byl to docela výrazný kontrast. Vystoupili jsme na zastávce u parku na nábřeží. Bylo tu plno lodiček, na než nás lákali. Šli jsme k rybímu trhu, ale ten již tou dobou byl prázdný. Nechali jsme se od jedné holky přemluvit na půlhodinovou vyjížďku za 40HKD (napřed za to chtěli 60HKD). Měli jsme poměrně velkou loďku s plátěnou stříškou asi pro 10 lidí sami pro sebe. Děda se s námi proplétal mezi loďkami, bylo jich tu hodně, většinou docela velkých. Přes záliv jezdily i malé loďky, které fungují jako MHD, je to snad zadarmo a na druhém břehu byla stanice metra. Udělali jsme po zálivu okruh směrem k moři a opět zpět, na konci jsme objížděli plovoucí restauraci Jumbo Kingdom, která vypadala jako klášter. Zepředu docela reprezentivní, ale zezadu trochu připomínající plechové slamy, asi obydlí personálu nebo kuchyně. Za tu cenu to určitě stálo. Vláďa si pěkně zafilmoval.

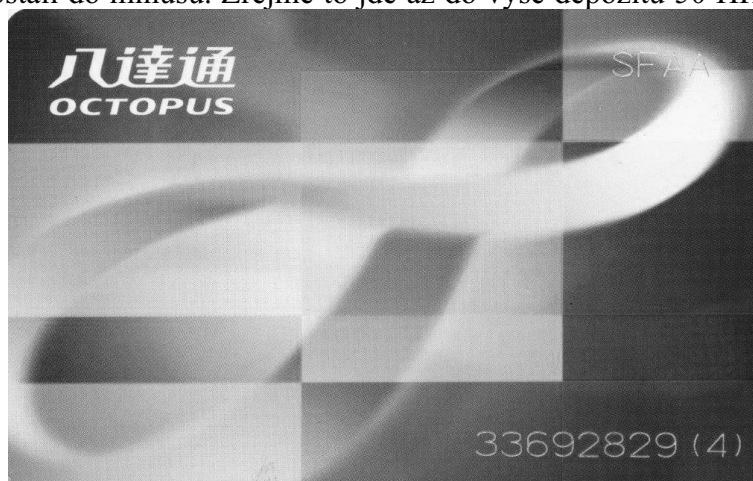
Dál jsme měli v plánu návštěvu Stanley s válečným hřbitovem, měl tam jet autobus č. 73: Když jsme přijeli, řekl nám nějaký domorodec, že zastávka je naproti přes ulici v protisměru, tak jsme přešli po visuté lávce na druhou stranu, ale tam zastávka nebyla, tak jsme se vydali vpravo, tam bylo malé autobusové nádraží, jezdily odtud malé autobusy, ale naše číslo jsme nenašli. Zeptali jsme se a sebevědomě vyhlízející mladík nás poslal za roh, ale tam jsme nic nenašli, obešli jsme blok, bylo tam plno zastávek různých malých busů, ale 73 nikde. Viděli jsme je jezdit okolo bez zastavení, tak jsme šli ještě kus směrem do centra a tam stanici našli, z lávky jsme zřejmě měli jít na druhou stranu.

Do Stanley jsme dojeli až na konečnou na malou točnu. Tam byla závora a za ní věznice, veškeré okolní domy byly její součástí. Měli jsme mapičku, podle níž měla od točny vést cestička ke hřbitovu, ale bylo to zašpérované.

Museli jsme jít kus zpět a druhou ulicí skoro souběžnou jít na poloostrov. Tam byl válečný hřbitov a památník ostrova Hong Kongu. Byl zde japonský internační tábor a zajatci z Británie, Ameriky či Austrálie zde umírali. Byl tam také pomník padlým z první světové války, na něm byli uvedeni hlavně Číňané, kteří bojovali společně s Brity.

Zpátky jsme se vrátili autobusem č. 6A, který jel až do stanice Central, my vystoupili asi o dvě stanice dříve, protože tam měl být přestup na stanici metra Admirality, která byla k nám blíže. Přestup byl ale šílený, procházelo se obchodním centrem mezi krámy jako bludištěm a bylo to pěkně daleko.

Na večeri jsme si došli opět u nás v baráku, ale tentokrát jsme šli do 1. patra na pandžábskou kuchyni. Vypadalo to, že to není příliš drahé, ale počítali zvlášť rýži, takže to nebyla žádná láce. Pak jsme šli nakoupit piva a jogurty do 7 eleven. Taky jsme chtěli dobít kredity na kartu Octopus na MHD. Chtěla jsem platit kreditkou, ale paní to nějak zvojtla. Nechtěla po nás nic platit, mysleli jsme, že je to jako odškodnění za to, že jí jedno pivo vypadlo z ruky a dohadovali se, proč že je na nás tak hodná. Druhý den se však ukázalo, jak to provedla. Místo toho, aby nám nabila Octopus, tak s tím zaplatila náš nákup a tím jsme se na jedné kartě dostali do minusu. Zřejmě to jde až do výše depozitu 50 HKD.

Večer jsme koukali na film Rozvod po italsku, který jsme si pouštěli již předtím, ale usnuli při tom.

25.6.

Ráno jsme vyrazili opět na nejbližší stanici metra po snídani u Inda. Mě to do metra nepustilo a musela jsem jít k okénku, kde jsem zaplatila stovku, ale při tom mi tam naběhlo pouze něco přes 70 HKD. Když jsem říkala, že to není možné, tak mi úředník ukázal všechny operace a tam byl nákup v krámu za cca 45 HKD. Takže jsme nevydělali nic.

Jeli jsme do stanice Sha Tin a odtud jsme šli ke klášteru 10 tisíc Budhů. Byl na docela strmém kopci a zezdola k němu vedly kryté jezdící schody a kabinková lanovka. To však bylo pouze pro věřící, tak nás tam nepustili a zahrnuli nás na cestu okolo, která vedla nahoru podél soch pozlacených Budhů skoro v životní velikosti, každý byl jiný a měl svůj výraz, měli namalované rty, vlasy příp. fousy. Výstup byl poměrně vyčerpávající, psali tu, že se cestou nesmí jíst ani pít. Nějaké Číňanky se s námi chtěly fotit, obzvláště perfektní asi bylo selfee, kdy stál Vláďa nejvýše a o schod níže trpaslíci já Číňanka.

Dorazili jsme na kopec, kde stál klášter, hned jsme šli do bufetu a dali si tam vodu. Okolo chrámu stály ženské podoby Budhy, taková obdoba naší p. Marie. Hlavní chrám měl stěny vyzdobené stovkami malých Budhů, stáli na policích. V jiné budově byly schránky na urny. Od chrámu stoupaly další schody se sochami, byly tam další chrámečky a sněhobílá Jibo dai Kanon u vodopádu. Pak tam bylo do čtverce řada stříbrných soch, zřejmě generálů boží armády.

Cestou dolů mne opět nějaká Číňanka filmovala a co jsem mohla vidět, tak většinu záběru zabraly má prsa v tílku bez podprsenky. Jedna socha svojí bradkou nápadně připomínala Lenina.

Pak jsme s přestupem dorazili do stanice Kam Sheung Road, tam již vedla trasa nad zemí a na nástupištích nebyly skleněné zábrany. Hned u stanice metra bylo ohromné tržiště, tak jsme se tam stavili na jídlo. Dali jsme si kuře s rýží a nudlemi. Já měla nudle a to bylo v podobě polévky. Pak jsem si tam koupila vyšívanou tašku se slony (nakonec jí dostala doma dcera).

Z této stanice jsme šli k opevněné vesnici Kat Hing Wai. Okolo byly hradby, uvnitř byla jedna úzká ulička, na jejímž konci byl chrámeček, pak tam bylo několik příčných uliček a dvě po stranách. Uličky byly asi 1 m široké, trochu to tam smrdělo a nikde nikdo nebyl. Ve vedlejších uličkách to bylo skoro jako u někoho doma na dvorku.

Pak jsme ještě šli do další vesnice, která měla také být stará, ale byla celkem normální, ale byly tam ukazatelé na Tree house, tedy stromový dům, tak jsme si řekli, že by to mohlo být zajímavé. Stromový dům jsme však nenašli. Našli jsme ale typickou putyku s plastovým závěsem místo dveří, kde měli velké plechovkové pivo za 11HKD, tak jsme si dali. Seděli tam místní dědci a jídlo jim nosili přes ulici.

Vrátili jsme se k metru a jeli do stanice Prince Edward. Kousek odtud je Flower road, tedy květinová ulice, která je plná krámků s květinami. Krámky byly specializované, třeba svatební či gratulační kytice, okrasné dřeviny, orchideje, kaktusy a vše co je k tomu potřeba – hnojivo, semínka ap. Květiny nebyly jen v této ulici, ale v celém bloku. Chtěli jsme si dát něco k pití a dlouho jsme nemohli nic najít.

Za květinovou ulicí byl ptačí trh. Tam prodávají ptáky, hlavně andulky, klece a krmení pro ptáky – živé larvy a kobylinky. Měli tam veliké barevné papoušky, v některých klecích bylo přeptákováno.

Pak jsme se po ulici Nathan Road přibližovali k našemu hotelu. Je jako když střelí a velice dlouhá, bylo to 4 stanice metrem. Už se stmívalo a rozsvěcovaly se neony. Jednu boční silnici jsme museli přejít nadchodem a tam nás čekal šok. Nadchod vedl kamsi do dálky a byl plný muslimských dívek, které tam měly rozložené deky a bavily se. Asi měly nedělní mejdan a byly jich stovky, seděly i dole pod schody a na chodníku. Toto místo zřejmě bylo jejich setkávací, jestli jen v neděli nebo i jindy, nevíme. Cestou jsme se stavili v jedné restauraci, která nevypadala moc draze, na večeri.

Večer jsme úspěšně skypovali s Ivčou a Bělou. Vláďa dal na facebook nové přírustky. Zvláště jeho sprchování hlavy nad záchodem mělo velkou odezvu.

26.6.

Toto byl již náš poslední den v Hong Kongu a měli jsme se přesunout do Číny. Šli jsme opět na nejbližší metro i se zavazadly a s přestupem na modrou trasu jeli až na konečnou do stanice Lo Wu. V předposlední stanici se trať rozděluje na dva fousy, oba vedou ke hranicím, ale v Lo Wu to navazuje na Shenzhenské metro.

Výstup ze stanice nebyl možný jinam než přes hranice, byl tu zvláštní režim pro Číňany a Hongkončany, my byli cizinci. Zajímavé bylo, že mezi cizinci bylo i mnoho asiátů, asi to ale nebyli číňani. Zkontrolovali nás hongkonští celníci, pak jsme prošli čínskou kontrolou. Když má člověk vízum, tak to není problém. Kontrola byla dvojí, napřed přes úředníka, který v počítači viděl naši žádost o vízum a poté ještě ztotožnění fotky v pase s osobou. Jen musel být vyplněný vstupní papír do Číny.

Celé to trvalo pouze pár minut a už jsme byli v Shenzhenu. Hned za hranicemi bylo veliké náměstí a okolo supermoderní budovy. Dali jsme si v restauraci kafe. Bylo tam zaměstnanců jak psů - jedna jezdila s vozíčkem s jídly, jeden stále roznášel čaje (zadarmo), další přijímala objednávky, jiná inkasovala (předem), další uklízela nádobí. Vyměnili jsme čínské juany v kursu asi 3,4 Kč za juan. Hned na náměstí je vlez do metra. Z Hong Kongu to přijelo jako vlak v úrovni terénu, čínské metro bylo dvě patra pod zemí.

S jedním přestupem jsme dojeli na nádraží North, kde jsme si potřebovali koupit na zítřek lístek na rychlovlak. Nebyla tam žádná pokladna označená latinkou, tak jsme museli stát

frontu u běžného okénka, trvalo to půl hodiny a to jsme nevěděli, zda nás nevyhodí. Ale podařilo se. Vlád'a si napsal na papír Guilin, datum a hodinu odjezdu. Oni píší napřed měsíc a pak den, tak je to rozhodilo. Platilo se pouze hotově, ale lístek jsme dostali, stálo to 420 J pro oba.

Pak jsme si dali oběd v nádražním bufetu – já jsem si myslela, že si dávám fazole (podle obrázku), ale byly to buráky s nudlemi a fazolkami, velká porce stála 15 J, Vlád'a měl jídlo s masem za 25 J, malé pivo stálo 7 J, to bude stravování docela dobré.

Pak jsme se chtěli přesunout taxíkem do předem objednaného hotelu přes Booking.com. Vystáli jsme frontu na taxík, jezdily jeden za druhým. Řidič na papír s adresou koukal nějak divně. Vyrázil po dálnici a jel po ní asi 10 km, pak zahrnul na Bang Xuegang bulvár. Náš hotel měl být na Xuegang road. Cestou se ptal, zastavil v jiné ulici, zase se ptal, ale nenašel to. Viděli jsme na druhé straně jiný hotel, tak mu Vlád'a řekl, ať jede k němu, rezervace nebyla jištěná kartou, tak se můžeme ubytovat někde jinde. Došel se zeptat do hotelu, kolik to stojí, bylo to přes 300 J, tedy výrazně dražší, ale řekli jsme si, že se nebudeme zdržovat. Tak jsme zaplatili řidiče, najel s námi 17 km a stálo to 60 J, počítají tu 2,6 J/km, to je za hubičku.

Když jsme přišli do hotelu, tak se cena, zdvojnásobila, předtím Vlád'ovi sdělili cenu za jednolůžák. Zaplatili jsme zase víc, na překladači mi ukázali, že je v tom depozit za případné poškození na pokoji a pití v ledniče..

Zeptali jsme se v recepci (pomocí překladače), jak se jmenuje nejbližší stanice metra. Byla to stanice Wu Ho a nechali jsme se k ní dovézt taxíkem. Stálo to 20 J a bylo to jen dvě stanice od nádraží, kudy nás předtím taxikář vozil, bůh ví. Myslela jsem, že jsem si stáhla do mobilu čínskou mapu, ale skoro nic na ní není. Asi nefunguje offline..

Ze stanice Wu Ho jsme se dvěma přestupy jeli do stanice Sea world (tedy vodní svět). Je tam udělaná umělá laguna a na ní kotví loď Mihghua. Tato loď je ohromná devítipatrová jachta, dříve patřila generálu de Gaulovi a Číňané ji koupili v r. 1979, v tom roce ještě loď jela do Austrálie, poté ji zakotvili zde (asi museli zasypat záliv) a přestavěli ji na restauraci a hotel. K ní přiléhá ulice barů, která je vystavěna ve stylu domků francouzské Riviéry. Okolo laguny jsou hospody s posezením, ale dost drahé. Z laguny stříkají vodotrysky, ale ty jsme již v provozu nestihli, fungovaly jen do 18:30. Směrem k moři je tam socha francouzské mořské panny. Na nábřeží je revitalizovaný park, hráli tam čínskou hudbu na jednoduchý strunný nástroj doprovázenou orchestrem z repráků. Hlásila se k nám jedna Číňanka, jestli nejsme Rusové, že prý je průvodkyně v ruštině.

Vykašlali jsme se na drahé hospody a v 7eleven jsme si koupili pivo a kyblík instantních nudlí – zalili nám to horkou vodou. Vlezli jsme do hotelu na lodi, je velice luxusní, jezdily tam prosklené kulaté výtahy. Pak jsme po venkovním schodišti vystoupali až na horní palubu s hospodami. Tam měli pivo Paulaner za asi 58 J, to si můžou nechat. Vše začalo být pěkně

osvětlené, pod vodou na laguně byly kruhy měnící barvy.

Byli jsme tam asi 2,5 hodiny a stejnou cestou se vrátili zpět až po 10. hodině. Zjistili jsme, že mi na wifí jde pouze whatsapp, meily mi nešly, už jsem myslela, jestli mne neodstříhli, za mojí poznámku v jednom meilu o Maovi.

27.7.

Ráno jsme se vzbudili, sbalili se a v recepci se dohadovali o vrácení depozitu – prý dojde zpět na můj účet, no musíme jim věřit (*opravdu byl ihned vrácen*). Pak jsme jeli taxíkem na metro, protože byla zácpa, tak to bylo o 5 J dražší než včera – 26 J. Metro pak 2 stanice stálo jen 2 J. Chtěli jsme vlakem pokračovat do vnitrozemí na sever do Guilinu.

Na nádraží jsme byli již v 10 hodin, ale dali jsme si tam v baru plněné placičky (v reálu byly výrazně menší než na obrázku). Pak si to tu Vláďa vše obešel a nafilmoval.

Do odbavovací haly jsme museli projít kontrolou, ukázat jízdenku a pas, pak znovu vystát frontu přes rentgen a čekat na odjezd v ohromné nádražní hale plné sedadel a lidí. Nezahlédla jsem mezi těmi masami lidí ani jediného bělocha. Bylo tam několik prodejen občerstvení, nahore v patře byly bufety. Bylo zde asi 13 nástupišť, na které se mohlo jít až 15 minut před odjezdem, opět musela jízdenka projet strojem.

Měli jsme místo v 11. vagóně, zhruba v polovině vlaku. Na nástupišti byla označena čísla vagónů a dokonce vchodů. Vlak se rozjížděl celkem nenápadně, rychlost 200 Km/hod se nezdála nijak vysoká. Cestou jsme měli 3 zastávky, v krajině bylo plno malých hranatých

rybníčků asi na chov ryb. Od poslední zastávky se již začaly zvedat ostré divoké zarostlé kopce typické pro oblast Guilinu. Projížděli jsme řadou tunelů, dle času jízdy musely mít délku až 10 km, takovouhle trasu by u nás stavěli asi 50 let. Nejvyšší dosažená rychlost byla 305 Km/hod (ukazoval to displej). Vlakem procházely neustále dvě stevardky (i když viditelně je to nebavilo) a nabízely kafe a něco k jídlu. Objednali jsme si kafe, stevardka neměla drobné nazpátek a musela nám to překládat jedna spolucestující.

V Guilinu jsme přistáli po necelých 3 hodinách jízdy (bylo to asi 500 Km). Měli jsme zamluvený hotel hned u nádraží, ale přesto si Vlád'a myslel, že by bylo lepší se tam nechat dovézt taxíkem. Taxikáři se nám vysmáli, že je to hned tady a ukazovali směrem od nádraží, pak jsme se ještě ptali v nějaké cestovce, opět nic nevěděli a posílali nás dál od nádraží. Vlád'a si ale dle mapy pamatoval, že by to mělo být vlevo od nádraží.

Šli jsme tam tedy a tam byla jedna hlavní ulice a několik na ní příčných a v nich byly v podstatě samé hotely, do některých nás lákali. Ulici Xinmin street však nebyl schopen nikdo specifikovat, natož hotel Hong Sheng. Čísla na domech chyběla, ulice latinkou taky nebyly označené. Vypadalo to, že vědí, kam nás posílají, ale asi nevěděli.

Ztratili jsme trpělivost a zeptali se na ubytování v hotelu, kde měli napsáno wifi. Jen podle toho se dalo poznat, že je to hotel, všude tam byla jinak rozsypaná rýže. Ubytovali nás za 100 J za noc do docela solidního pokoje, pouze záchod byl šlapkový a vypínač hlavního světla na chodbě.

Chtěli jsme ještě využít den a chtěli jsme se nechat dovézt k dle nás nejbližší atrakci ke Sloní skále (Elephant Hill). První taxikář byl zcela mimo, druhý by nás svezl, ale taky nevěděl kam. Vlád'a mu ukazoval mapu, obrázek skály, ale on zřejmě neuměl latinku. Vedle měla být říční promenáda Bing Jang, když jsem to vyslovila, vypadalo to, že se taxikář chytá.

Vysadil nás před nabl hotelem a tvrdil, že je to ono. Jelikož naproti byla zajímavá skála, tak jsme vystoupili. Byla to zřejmě skála Fubo Hill, ale už měli zavřeno. Asi zavírají v 17 hodin. Popošli jsme kus, kde psali, že je Diecat Hill, tam stály zaparkované autobusy, nahoře na skále byla patrná plošina se zábradlím, ale opět zavřeno.

Pomalou jsme se vraceli a zapadli do první jídelny na večer. Dali jsme si nějaké maso se zeleninou a bramborami, docela by to stačilo, ale dostali jsme k tomu i misku rýže. Já si to smíchala s tím jídlem, což se zde patrně nedělá. Oni jedí rýži suchou hůlkami. Když jsem vyprázdnila mističku, ihned mi přinesli další, tu jsem však odmítla a oni ji vyhodili do smetí, i když jsem se jí ani nedotkla. Vlád'a ve vedlejším krámku koupil piva, působili jsme zde jak exoti, jinak tu byli samí Číňani. Za jídla jsme zaplatili 10 J za jedno, to se zde bude žít docela dobře. Domluvit se o jídle bylo však to nejjednodušší. Mezitím se rozpršelo, déšť jsme přečkali v jídelně. Motorkáři okamžitě oblékli pláštěnky, měli je i na předek motorky i na zrcátka. U hlavní silnice byl po straně zvláštní pruh pro kola a motorky.

Ušli jsme kus, ale protože opět pršelo, tak jsme si mávli na taxíka a nechali se dovézt zpátky k nádraží. Řidič se chytil, až když jsem řekla Guilin Bei. Při plánování totiž došlo k jednomu omylu, mysleli jsme, že budeme ubytováni v centru města u hlavního nádraží, ale nádraží pro rychlovlaky bylo Severní nádraží (tedy to Bei).

Ulice okolo našeho hotelu mezitím ožily, bylo tam plno stánků s různými dobrůtkami, posezením, zeleninou a nápoji.

Vzhledem k tomu, že na našem pokoji byla konvice, chtěli jsme si koupit čaj. Opět problém, jak ho najít. Nakonec paní v pokladně pochopila, co hledáme. Ale měla tam pouze ohromné dárkové balení za ceny od 150 J výše. V dalším krámku jsme se chytli a koupili si balíček sypaného čaje. Taky tu měli různé alkoholy za hodně nízké ceny. Za 9 J jsme koupili 0,5 l 38% alkoholu s obrázkem místních hor. Na pokoji jsme si hned dali jednoho panáčka. Dalo se to pít a bylo to vhodné na mé průduškové problémy, které jsem získala z hongkongské klimatizace.

Po krátké přestávce jsme vyrazili do ulic, bylo to tu velice živé, bylo tu několik stánků nabízejících jídla nebo syrovou zeleninu. My už byli po jídle, tak jsme se rozhodli zakousnout pouze něco malého na špejli. Vybrala jsem každému dva kusy – jedna špejle s něčím natočeným a druhá s maličkými kousky masa (po dvou juanech). Kuchař přitom vyráběl v pánvi wok zapékané nudle či rýži.

Seděli jsme pod stříškou na dětských židličkách, Číňanům to asi stačí, ale i pro mne to bylo mrňavé. Kousky masa byly docela tuhé, Vlád'a tvrdil, že to natočené byl asi had, já zase myslela, že maličké kousky mohly být žáby, Večer jsme zkusili skype s kamarádkami z Brodu, ony mne sice slyšely, ale vypadávalo to.

Skoro celou noc přšelo.

28.6.

Ráno bylo zataženo, přšelo, tak jsme vstávali docela pozdě. Stále trochu přšelo, tak jsme se chtěli někde nasnídat, všude však měli jen velká jídla, lákala nás dovnitř nějaká ženská, ale když jsme si něco vybrali, řekla, že by to stálo 45 J, tak jsme šli až k nádraží. Tam je komplex, v jehož prvním patře je několik restaurací. Vybrali jsme si dle obrázků – dali jsme si nějaké plněné taštičky za 15 J. Bylo to plněné něčím zeleným, k tomu jsme dostali omáčku magi a cibulku.

Vzhledem ke špatnému počasí jsme se rozhodli jet k jeskyni Reed Flute Cave (v překladu jeskyně Rákosové flétny). Tam nám nebude vadit déšť. Taxikář nás odvezl až k pokladně a něco si u ní nechal potvrdit, asi mají provize za dovezené zákazníky.

Od pokladen měl jet k jeskyním vláček, ale nejel, stejně bychom ho museli platit zvlášť a to se nám nechtělo. Ke vchodu to bylo docela daleko, ale taxikář nás tam ještě dovezl. Platili jsme 110 J, bylo to kus za městem.

U nás máme také krásné jeskyně, ale tyto jsou významné tím, že krápníky jsou barevně osvětlené, jezírka lemovali světelní hadi. Šli jsme s nějakým čínským zájezdem, na jednom místě profi fotograf skoro všechny fotil. Průvodkyně zřejmě říkala nějaké klasické věci – co jednotlivé krápníky představují. Vždy na ně posvítla. Pak se mělo úzkou chodbičkou jít dále, kde měly být ukázky ze života želv a jejich rozdílů. Nám ale řekli, že je to tam za zvláštní vstupné. Tak jsme se vraceli prakticky sami, i když jsme se částečně přimotali do španělské skupiny. Ven se vycházelo jako tradičně přes suvenýrový krám. Koupili jsme si tam 2 sady pohlednic – z řeky Li a z rýžových teras.

Sešli jsme dolů a došli k jezeru, které když je hezky, tak je zřejmě velikou turistickou atrakcí – turisty tam totiž vozí na úzkých sedačkách na bambusových vorech. Lákali nás na něj, ale přšelo.

Došli jsme až k prodejně vstupenek a hledali nějakou občerstvovnu, až vzadu byla jedna zastrčená. Ani tam neměli obrázky toho, co nabízejí, tak jsme řekli, ať nám udělají to, co měl jeden chlapík na stole. Byly to smažené nudle s trochou masa a zeleninou, tedy čínská klasika.

Vypadalo to, že se počasí trochu zlepšuje, tak jsme chytili taxikářku a nechali se dovézt k parku 7 stars park. Ukázali jsme jí na mapě bránu, ke které chceme, ale ona nás dovezla k jiné, protože tam opět měla spojenkyni, u které měla provizi. Sami jsme si nemohli koupit vstupné u kasy, ale vedle a taxikářka to pak u pokladny vyřídila. Slevili nám 10 J oproti normálnímu vstupnému, které činilo 75 J. Navíc jsme ještě měli dostat zadarmo nějaké jídlo (dle překladače v mobilu), ale na to jsme nereflektovali.

Docela dost přšelo, naštěstí jsme měli deštníky, ale Vlád'a stejně nemohl filmovat. Hledali jsme nějaké místo pod střechem, kde bychom si něco dali, než se to přežene. Byl tam nějaký hotel, ale tam nikdo nebyl a nějaké stánky, tam se ale nedalo sedět. Chvíli jsme byli pod stříškou a Vlád'a filmoval opice, docela se tu rojily, honily se a praly. Číňani seděli vedle občerstvení a hráli něco jako karty. Byly to špičaté kartičky a na nich znaky.

Podél cesty byly sochy z plastu různých pohádkových a filmových bytostí – mimoni, trpaslíci apod. Došli jsme k jedné bráně a podél okraje parku se vraceli. Byla tam lezecká stěna – na skutečné skále byly přidělané umělé úchyty. Dále cesta skončila ve vodě, my se vrátili jinou cestou zhruba k hotelu. Pak jsme se ještě podívali na půlkruhový dvojmost. Ven v parku jsme šli přes dřevěný Květinový most branou přímo do města. Pod mostem byla socha kluka na buvolovi, koukaly mu akorát nozdry, jinak je asi na suchu, protože tam z vody koukaly části informačních tabulí.

Do centra to bylo kousek, přešel se most. Za ním byla pagodovitá stavba a oblouky se zavěšenými zvonky. Odtud vede podél vody říční parková promenáda. Vraceli jsme se směrem k nádraží a došli až k místu, kde byla vidět laguna a na ní vysoká pagoda. Zašli jsme tam, ale byl tam placený vstup do parku za 70 J. Aby se to vyplatilo, znamenalo by to vylézt až na vrcholek kopce, ale na to nebylo počasí.

My šli podél po sousední ulici, z níž jsme měli pagodu hned za plotem. Popošli jsme ještě k řece – prošlo se úzkou bránou v hradbách, jezdily tudy pouze motorky, a šli jsme kousek podél vody. Normálně by se to asi dalo projít, ale cesta končila ve vodě. V hradbách byl otvor, kudy byla propojená laguna se řekou. Aby uvnitř nedošlo k záplavám, byl otvor zavřen protipovodňovými vraty. Pak bylo několik děr v plotě, příp. schody vedoucí nahoru. Takto by se snad dalo dostat do placené zóny parku, ale bylo to tam hodně zanedbané, špinavé a rozpadající se. Vrátili jsme se tedy zpět k hlavní ulici a dojeli taxíkem k nádraží.

Večeři jsme si dali na ulici, byly to smažené nudle za 10 J, pak jsme ještě objednali 2 kousky na špejli. Myslela jsem, že bílé kostky budou z tofu, ale bylo to obyčejné těstíčko.

Večer jsme sledovali film Prázdniny v Římě.

29.6.

Ráno jsme si trochu přivstali, chtěli jsme jet někam dále, tak jsme chtěli před nádražím zjistit co a jak, event. jet vlakem do Jang Shuo. Na ohromném autobusovém nádraží není jediná cedule, kde by bylo uvedeno, kam jezdí která linka. U nádraží stojí kruhový objekt, v němž by měly být turistické informace, ale byl neprodyšně uzavřen. V nějakých cestovatelských povídkách se psalo, že od nádraží by měly ráno vyjždět shutly, ale žádné tam nebyly. Jedině tam byli černí taxikáři, kteří nám nabízeli, že nás dovezou do Jang Shuo, my chtěli jen do Daxi a oni nám to nabízeli za 250 J, což bylo nehorázné.

Vláďa se šel zeptat na vlak a oni mu nejbližší uvedli v 14:45. Tak jsme se rozhodli pro úspornou variantu, projedeme celé město městským autobusem a tam si najmeme taxíka a nebude nás to tolik stát.

Od nádraží nám jel autobus č 100, tím jsme projeli až skoro na jih města a tam přestoupili na 6, která jela jihozápadně. Vystoupili jsme z šestky, když uhnula z hlavní silnice. Hned u zastávky byl krámk, kde nás zaujal obrázek kávového hrníčku. Tak jsme tam zašli a dali si kávu, byla výborná s mlékem. V krámku zároveň bylo fotostudio a dle překladače pojišťovací poradenství. Jinak tu kávu moc nevedou, kavárny tu skoro neexistují.

Vrátili jsme se na hlavní a zkoušeli chytat taxíky, jeden nás odmítnul, zřejmě jim platí licence pouze ve městě. Žádné taxíky nejezdily, ale jezdilo plno malých busů. Tak jsme zkusili mávnout, zastavil nám první a my se zeptali, zda jede do Daxu (čte se dašu) Zaplatili jsme za to 4 J, Docela rozdíl proti zlodějským taxikářům. Zaplatili jsme dvakrát dva juany a teď čtyři, tedy celkem za dva 16 J. Jenomže řada zoufalých turistů se tím třeba nechá zlákat, protože nevědí, jak by se tam dostali jinak.

V autobuse jela průvodčí, která vybírala za lístky a nám řekla, kde máme vystoupit. Vláďa myslel, že to bude maličké městečko, ale bylo docela velké. Daxu leží na břehu řeky Li, která protéká i Guilinem a je tam starobylá čtvrť. Šli jsme tím směrem, kde měla být řeka, opět trochu přšelo, tak jsme si dali oběd. Když jsme tam přišli, sedělo tam pár karetních hráčů, obsluha nikde. Museli jí vzbudit, ležela na posteli za závěsem. Během chvilky jsme dostali rizoto asi se salámem. Připadalo nám zajímavé, jaké spousty Číňanů se různě flákají a nic nedělají, to tu mají nějaký divný socialismus.

Nořili jsme se do starých uliček, byly tam domy s většinou převislými balkony. Po chvilce jsme dorazili k řece, byla hodně zvednutá. Přes klenutý kamenný most jsme se dostali do opravdu starého města. Tam byly všechny domy dřevěné, bylo jimi vidět na druhou stranu. U jednoho domu bylo anglicky napsáno, že nás zvou na prohlídku jejich domu (samozřejmě za peníze). Před dalším domem seděly 3 ženy ve fialových krojích a tkaly a vyšívaly. Když jsem na ně namířila foťák, hned chtěly také peníze. Cestou byly dvě kamenné brány. Vesnice končila, tak jsme se otočili a šli stejně zpět, jiná ulice tu nebyla. Měli tam zaparkované nákladní trojkolky strašně prorezlé, vypadalo to, že ani moc pojíždě.

Po návratu na most jsme se dali doleva, tam opět pokračovaly staré domy, ale dost honosné, byl tam chrám s pilíři v podobě draků, vedle nejstarší dům, uvnitř měli znaky jing a jang a komunistické budovatelské obrázky. Koupila jsem si u pouličního prodavače vějíř za 15 J.

Uzavřeli jsme okruh a vyšli v místě, kde jsme se ponořili do uliček. Tam jsem předtím viděla lékárnu, tak jsme do ní šli. Řekla jsem „bronchytis“ a zakašlala. Paní lékárnice vytáhla stetoskop a poslouchala mne, pak jsem na ní měla vytáhnout jazyk. Prodala mi lahvičku sirupu a pytlíček instantních čajů, stálo to 25 j, za to to stálo.

Z Daxu jsme se stejným způsobem vraceli do Guilinu, dokonce nás řidič pozval do autobusu. Vystoupili jsme, když náš autobus zabočil mimo naší trasu. Sedli jsme si na autobus č. 6. Původně jsme měli v plánu navštívit Sloní skálu. Mezitím se ale dalo do silného slejváku, tak jsme si řekli, že se na to vykašleme a přesedli opět na 100.

Protože po chvíli přestalo, tak jsme vystoupili u pagod na jezeře Shan Lake, které byly vidět z autobusu. Jsou to dvě dřevěné pagody, jedna přímo na vodě bez přístupu, druhá spojená

s pevninou můstkem. Dle mapy vedla okolo cesta, tak jsme chtěli celé jezero obejít. Byla tam krásná parková úprava, okrasný domeček, různé plastiky. Na konci jezera byla vyhlídka s kruhovou plochou, na níž se všichni fotili. Na jezeře bylo přístaviště, dělají tam projížďky po 4 jezerech, hodně drahé byly noční vyjížďky.

Nám to stačilo, došli jsme na zastávku autobusu, s přestávkou na pivo a dva kousky pečeného masa. Vládovi se začaly rozpadat polobotky, protože si je včerejší den hodně rozmácel. Tak když jsme viděli na velkém náměstí schody do podzemí s šipkou tržnice, tak jsme tam šli. Byl to typický čínský obchod, jaký známe u nás, plno malých krámků nacpaných zbožím. Bot tam prodávali plno, ale na Vládovu velkou nohu je nevedli. V jednom krámě měli 45, ty by snad šly, ale byly mu trochu těsné a tlačily Vlád'u na nártu. To by si asi zdevastoval nohy. Nakonec byl úspěch ve sportovní obuvi, kde jsme koupili docela pohodlné botasky za 250 J. Prodavač je vytáhnul pod podhledem na stropě. Žádná láce, ale Vlád'a by je mohl užít. (Vlád'a se do nich nazul a v Čechách je nosí pořád).

Pak jsme jen dojeli autobusem k nádraží, trochu se zkulivovali v pokoji a vyrazili na malé jídlo – dali jsme si pár kousků na špejli a jedny nudle. Večer jsme si dali opět jeden film Vzpomínky na Afriku.

Po půlnoci byl na ulici takový bordel, že jsem si musela dát špunty do uší, abych usnula.

30.6.

Ráno jsme vstávali opět brzy, na nádraží si dali plněnou amoletku a jeli místními autobusy opět napříč městem. Měli jsme v plánu jet směrem na Jang Shuo do parku Šangri-Lá. Jeli jsme autobusem k nádraží střed, odtud přešli křižovátku a tam chtěli popojet dalším autobusem na kraj města. Jezdilo tam však plno malých busíků, tak jsme usoudili, že některé by mohly jet do Jang Shuo.

Byla tam cukrárna, tak jsme si tam dali kafe, to je tu docela těžké sehnat a hlavně všude ho dělají sladké a s mlékem, tedy přesně pro mne ale ne pro Vlád'u. Taky jsme potřebovali prostudovat mapu. Mávli jsme a první busík nám zastavil a potvrdil, že jede do Jang Shuo i do Šangri-Lá. Byl skoro prázdný a jel jak s hnojem a stavěl na každém rohu. Stavěl dokud se nezaplnil a vyjel za město na čtyřproudovku, pak se teprve rozjel. Krajina okolo nás začala být velice zajímavá – bylo vidět hodně ostrých skalních kopců. Při koupi jízdenky (kterou nám nikdo nedal, pouze se zaplatilo) jsme říkali Šangri-Lá, průvodčí se tvářil, že tomu rozumí, ale když jsme tam dojeli, tak nám nezastavili. Až když jsme se hlásili, tak zastavili, ale to bylo 500 m za. Museli jsme se vracet a zatím se nám nad hlavami stahovala mračna. Došli jsme akorát s prvními kapkami.

Já měla dosti nutnou potřebu, tak jsme napřed zamířili tam. Mezi záchody a sousední budovou jsme se protáhli uličkou a ocitli jsme se v areálu zadarmo. Uchýlili jsme se do obchodu s občerstvením, který byl vlastně u východu a dali jsme si vodu, měli jen Evian za 15 J, a z vysokých židlí sledovali liják venku. Zcela se ztratily okolní kopce. Proti nám bylo jezero a v tom šíleném lijáku se na něm vracely lodičky. To si v nich cestující užili. Déšť se sice mírnil, ale stále neustával a Vlád'a kvůli filmování potřeboval, aby přestalo úplně.

Šli jsme se podívat přes krytý most, za nímž je areál lidových dřevěných staveb. Pak jsme se vrátili k loďkám a podařilo se nám na jednu nastoupit, i když všichni ostatní přicházeli od pokladen. Jeli jsme po jezeře dozadu, informátorka něco čínsky vyprávěla. Podjeli jsme kamenný most a také vjeli do jeskyně a projeli jí v naprosté tmě, pouze několik mobilů svítilo.

Říčka se klikatila a podél ní byla pódia a na nich vystoupení. Všichni hráli jen chvíli, když je mýjela loď - na prvním pódiu hrál hráč na píšťalu a holky zpívaly, na druhém byli bubeníci. Vrcholem byl umělý sakurový sad – stromy byly prostě stále kvetoucí. Na pravých stromech byly připevněné umělé květy.

Vyložili nás na konci areálu a my jím celým procházeli zpět. Byly to pěkné dřevěné stavby s několikapatrovými střechami. V první budově bylo informační středisko kmene Tonga,

který se nápadně podobal Indiánům, měli totemy, tamtamy a oděvy z levhartí kůže.

Další všechny budovy byly suvenýrové obchody s předraženým zbožím, které nikdo nekupoval. Měly to být výrobky Tongů, třeba tkaný povlak na polštářek za 150 J. V jedné místnosti byly kameny různých tvarů a samorosty. Prodávali tam několikvrstvé barevné kameny, ale připadalo mi, že je uměle slepili.

V budově za mostem bylo uprostřed atrium s rybníčky a setřihanými stromy. Nějaký fotograf tam fotil zřejmě novomanžele - ona měla červené šaty a on byl v parádní uniformě.

Vyšli jsme ven a zamířili do nejbližší jídelny. Dali jsme si tam rýži a pivo. Za celé chtěli 60J, což je na zdejší poměry dost, asi že je to u takové turistické atrakce. Číňani tu opět mastili karty a malé skoro miminko (asi 1,5 roku) si hrálo s mobilem.

Ještě jsme se šli projít do běžné vesnice podél laguny. Pěstovali tam malé stromky, kukuřici a nějakou zeleninu. Bylo tam houští asi ovocných stromků. Přecházeli jsme most a pod ním byl vysoký splav. Kdyby tu nebyl, tak z laguny nezbyde nic. Potkali jsme ženskou, která nám nabízela asi procházku okolo laguny. Strkala nám před oči čínskou cedulku, na níž jediný srozumitelný znak byla dvojka, ale čeho 2 hodiny, 2 km, 2J či co? Pak u silnice mi babka vnucovala jakýsi prospekt, pak dokonce začala psát něco na ruku, něco kvůli provizi?

Docházeli jsme k hlavní silnici, ani jsme nemávali a zastavil busík a průvodčí na nás volala Guilin? Když jsme přisvědčili, počkali na nás, než jsme přešli velice rušnou silnici. Autobus byl skoro plný, museli jsme sedět každý jinde.

Do centra Gulinu jsme se vraceli jinou cestou a cíl byl v oploceném dvoře za závorou, výlez byl pouze přes turnikety. V mapě nic takového nebylo zakresleno a pak kdo má ten autobusák najít. Sedli jsme si a dle mapy se celkem zorientovali. Všimli jsme si, že okolo jezdí autobusy č. 1, které jezdí od našeho nádraží k letišti. Tak jsme šli na nejbližší zastávku, autobus však projel, zkusili jsme jít na další a opět projel. Je to bus z letiště a je asi zrychlený.

Začalo zase lejt, tak jsme ztratili nervy a vzali si taxíka. Jel okružní cestou (snad West ring) a to se projíždělo dlouhým tunelem, auta mohla pouze jedním směrem. V protisměru jezdily pouze motorky. Díky tomu jsme se vyhnuli největším zácpám v centru

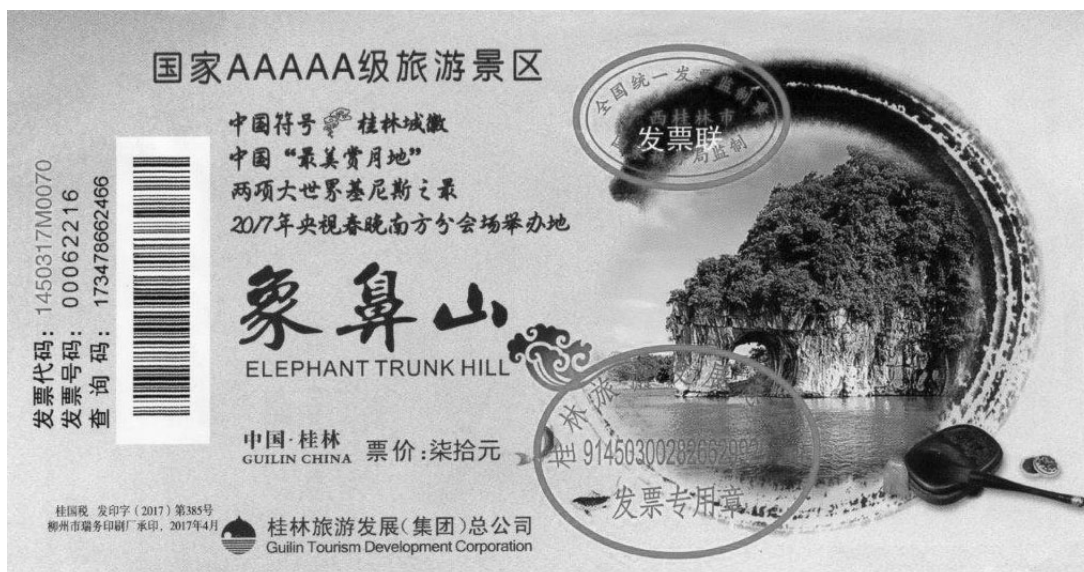
Na večeri jsme uvažovali o tom, že půjdeme jinam, ale známá servírka ze včerejška nás nadšeně zdravila, že jsme si dali jídlo zase u ní. Zvítězilo také to, že u některých jiných stánků nevedli pivo. Dali jsme si nějaké kuře na špejli, 2 další kousky a smaženou rýži. Večer byl film Horalka.

1.7.

Ráno jsme měli budíka na 6:45, ale venku lilo, tak jsme spali dál. Chtěli jsme se jet podívat na rýžové terasy Tongli, ale v tomto počasí to prostě nešlo. Tak jsme se pomalu probírali a připravovali a vyrazili cca v 9:30. U nádraží jsme si chtěli dát nějaké bagety v restauraci Paris, ale ty byly za 25 – 30 J, tak jsme si raději dali zase plněné taštičky.

Jeli jsme zase autobusem č. 100 přes celé město a tam chtěli navštívit místní atrakci Elephant Trunk Hill. Je to skála na břehu řeky Li ve tvaru slona, má chobot ponořený do vody. Mezi tělem a chobotem je oblouk. Chtěli jsme jít dovnitř, ale Vláďa zjistil, že mu nefunguje kamera, potřeboval se na to podívat někde v klidu. Sedli jsme si do jednoho bufetu a dali si vodu. Kameře se asi nelíbila zdejší vlhkost, tak stávkovala, ale nakonec zase začala fungovat. Místňáci si tam dávali nějakou bílou polévku a s vařeným celým vejcem, tak jsme si jí dali taky. Byla to sýrová polévka bez chuti a zápachu.

Když jsme se vrátili ke sloní skále, tak se spustil tak silný slejvák, že se v tom nedal vystrčit ani nos. Sedli jsme u záchodků a pak v infocentru a prohlíželi si obrázky Guilinu a okolí. Tím jsme ztratili skoro hodinu.

Když vypadalo, že konečně přestalo pršet, koupili jsme si vstupenky a šli dovnitř. Vzápětí však začalo opět pršet a to se Vlád'ovi vůbec nelíbilo a vrátili se do infocentra. Já jsem vystoupala až na vrcholek skály po vysokých strmých schodech, po nichž tekly proudy vody. Nahoře bylo občerstvení, tak jsem si dala pivo. Seshora byly krásné vyhlídky na město a okolní hory. Dolů jsem scházela na druhé straně skály, tam nebyly schůdky tak vysoké. Ve skále byl uprostřed tunel skrz naskrz, údajně ho vytvořila voda, ale asi jí pomohli. Zezdola se dalo dostat až k oblouku trčícího chobotu. Ze strany vedlejšího přítoku řeky měla být lávka z druhého břehu, kde byl i další vchod, ale byla zaplavena.

Myslela jsem, že se půjdeme ještě podívat na Princes city, opevněné staré město, ale Vlád'ovi nebylo moc dobře (rýma) a tak jsme se zastavili pouze v KFC na kafi a pak jeli autobusem č. 100 k nádraží. Vlád'a si pak na 2 hodiny zdřímnu a já si četla.

Večer jsme se rozhodli jít na večeři pouze přes ulici, ono ani jít dál nešlo, protože byl tak silný slejvák, že i když jsme měli deštníky, měla jsem mokrou sukni. Ulicí tekly proudy vody, tak jsem měla taky úplně mokré sandály.

V bufetu nám dali čínský jídelníček a trvali na tom, že si musíme něco vybrat. Vlád'a tedy ukázal na jednu položku a ukázal 2 prsty, tedy dvakrát. Tvářili se, že to chápou, skočila jsem pro mobil a použila ho jako překladač. Zjistili jsme, že jsme si objednali „hovězí na zeleném pepři“. Taky jsem přinesla 2 piva z vlastních zásob, protože v bufetu ho neměli.

Dostali jsme jen jednu misku masa a vrchovatou misku rýže, čekali jsme, jestli bude další, do překladače jsem dala „2 porce?“. Další už nebyla a přitom to vypadalo, že to chápou, že chceme dvě, ale účtovali nám jen jedno jídlo a rýži. Venku už přšlo méně.

2.7.

Ráno jsme vstávali již v půl sedmé, měli jsme na 8. hodinu koupené lístky do stanice Hengyang Est. Původně jsme měli v plánu jet do Shaoguanu, ale vzhledem k tomu, že byly problémy s kupováním lístků a taky bylo neustále hnusné počasí, tak jsme to vzdali a rozhodli se jet rovnou do Guangzhou, tedy Kantonu.

Propracovali jsme se do nádraží a nasedli do vlaku. Měl to sice být rychlovlak, ale stavěl na několika zastávkách – Hengyang byla sedmá a jel maximálně 200 Km za hod. A to v lepším případě, určitou dobu jsme taky jeli krokem a pak dlouho stáli a opět jeli krokem. Bylo to zřejmě kvůli záplavám, jeli jsme těsně nad rozvodněnou řekou, pak to již jelo normálně, ale získali jsme skoro hodinu zpoždění.

Hengyang bylo ohromné vlakové nádraží za městem, během 10 minut přijelo několik vlaků, šli jsme od příjezdu rovnou k pokladnám a chtěli si koupit lístky na nejbližší vlak do Guangzhou. V Guilinu nám to až tam neprodali.. Pořád říkali „no seat“ a prodali Vlád'ovi

lístky na nejbližší volný vlak v 22.00 hodin a to jsme viděli, že tam jezdí vlaky minimálně jednou za hodinu.

Hledali jsme na nádraží úschovnu, abychom eventuelně vyrazili do města, ale na tom ohromném nádraží úschovna nebyla. (v Guilinu jí měli). Rozhodli jsme se tedy, že zkusíme jet dřívějším vlakem. Vstup na nástupiště byl kontrolován, ale viděli jsme, že jeden nádražák kontrolu dělá dost laxe, automat nefungoval. Všude byl jen rozsypaný čaj, naštěstí jsme věděli, jak vypadá znak Guangzhou, akorát zpočátku nebylo jasné, zda to má být první či druhý sloupec, Pak jsme identifikovali, že vlaky jsou uváděné z do. Tak asi ve tři hodiny odpoledne se nám podařilo dostat se na perón a taky do vlaku. Byl zcela obsazený a taky tam bylo pár lidí jako my – bez sedadel, např. pán a s malou asi tříletou holčičkou. Tento vlak byl opravdu rychlovlak, jel rychlostí až 305 Km/hod. a měl cestou jen dvě zastávky, počasí bylo stále deštivé, místy se skoro setmělo. Projížděli jsme ale krásnou kopcovitou krajinou.

Do Guangzhou jsme dojeli asi o půl šesté na jižní nádraží. Přijeli jsme ze severu, tak jsme objížděli celé město, nádraží leželo docela na periferii. Dle průvodce jsme vymysleli, že se pojedeme ubytovat na ostrov Shamian (Šamian), který propagovali v průvodci. Nádraží bylo na trase metra, Vláďa měl v mobilu staženou aplikaci se schématem metra, tak jsme si našli spojení a šli do metra. Měli tu stejný systém jako v Shenzhenu, tj. vyřukat na automatu, kam chceme jet, zaplatit a dostat žeton. S jedním přestupem jsme jeli do stanice Huang Sha. Při výstupu to žeton spolkl a pustilo nás ven U výstupu byly pouze pevné schody a nějaká mladá dívčina mi vynesla kufr nahoru.

Přešli jsme přes můstek, již bylo tma a hledali jsme ubytování. V průvodci psali, že je tu plno levných hotýlků, ale moc jich tu nebylo. Napřed jsme našli krám 7 eleven a dali si pivo a Vláďa se šel zeptat do hotelů – první byl drahý, ale druhý hostel Swan, byl celkem za přijatelnou cenu 240 J/noc. Pokoj byl celkem luxusní, nazývali to couple room, možná s trochu užší dvojpostelí, ale asi širší než jsme měli v Hong Kongu. Byl s pěknou koupelnou. Zaplatila jsem kartou na tři dny a kromě toho v hotovosti 200 J za jakousi kauci.

Večer jsme se šli ještě projít, ale slíbené hospůdky tu také nebyly – všechny podniky tu měly jídla okolo 50 J. Tak jsme si koupili v 7 eleven hotové jídlo rýži s omáčkou, mrkví a masem. Ohřívali jsme to v umyvadle. Večer jsme se docela úspěšně spojili s mladými v Itálii přes whatsapp.

3.7.

Ráno jsme si vymysleli prohlídku centra města. Inspirovali jsme se průvodcem a českým popisem z internetu. Došli jsme k metru a jeli ke stanici Gong Yuan Qing. Nejlevnější lístky stojí 2 J. Šli jsme do ulice Liurong, ve které je klášter stejného jména. Podle mapy to vypadalo, že je to pár kroků, ale nebylo.

Mezitím začalo pršet. Do kláštera se kupovalo vstupné za 5 J. Vstup byl bránou, v jejímž čele sedí tlustý Buddha, po stranách démoni, stejní jako v Japonsku. Uprostřed nádvoří stála asi pětipatrová dřevěná pagoda, za ní byl hlavní chrám a po stranách další. Vlád'a opět nadával, že se v dešti nedá filmovat, nakonec filmoval s deštníkem.

Pak jsme se stavili v bufetu na oběd a dali si za pár juanů smažené nudle.

Přesunuli jsme se o kus dál k dalšímu klášteru Guang Xiao Si. Je to jeden z největších a nejstarších klášterů v Kantonu. Vstup byl opět stejný – po stranách lvi s kuličkou v tlamě, v první bráně tlustý Buddha, po stranách démoni.

Uvnitř jsme slyšeli zpěv, tak jsme šli k budově, odkud zněl. Dokola tam chodilo několik mnišek a za nimi pár lidí, opakovali neustále dva verše a zpívali. Jenda z mnišek mne pokynem pozvala dovnitř, tak jsem s nimi chodila a taky zpívala. Po chvíli, když jsme byli u dveří jsem prchla. Vlád'a to filmoval. Zpívali po celou dobu, co jsme byli v klášteře. Za hlavním chrámem stála malá pagoda spíše svými půlkruhovými okénky s malými Budhy připomínající holubník. Vzadu pod stříšku stála kovová tepaná pagoda, to asi byla nejstarší

stavba kláštera.

Klášter byl kousek od stanice metra Xi Lien Kong, tak jsme do ní vlezli a jednu stanicí popojeli do stanice Chentsa. Hned u východu z metra stál komplex svatyní Chen. Je to několik budov za sebou s úžasně vyřezávanými a barevně zdobenými střechami. Je zde muzeum lidového umění. Vstupné bylo 10 J, ale my jsme si řekli o lístek pro seniory za 5 J. V jednotlivých budovách byly různé ukázky umění – kaligrafie, dřevořezby, malířství a řezby ze slonoviny. Bylo neskutečné, co se dá vyřezat. Výrobky byly prodejné, měli tam slonovinu za 200 000 J, pak tu byly ukázky čajových servisů, dřevěné vykládané skříně. Venku byly moderní kovové realistické sochy. Obzvláště zajímavá byla socha 2 chlapečků lezoucích po žebříku, přičemž jednomu se šprajcla hlava mezi špruše.

Pak jsme se rozhodli, že k Šamianu dojdeme pěšky starými uličkami. Cestou byla ohromná tržnice s potravinami. Prodávali zde čerstvé maso, na místě ho porcovali, někteří prodavači to propagovali mikrofonem. Měli tu řadu ryb v kádích, ale také různé potvory - žáby a nějaké malé hádky. Za okny vyráběly holky v uniformách plněné taštičky, případně směsi balené do listu. Bylo tam narváno a Vlád'a měl strach, že ztratíme směr, ale já jsem směr udržela. Vyšli jsme úzkou uličkou na hlavní. Z ní vedlo několik příčných úzkých uliček zřejmě s obytnými nižšími domy, byly docela zarostlé zelení, tak to působilo velice malebně.

Už jsem myslela, že se blížíme k vodě, ale bylo to dále. V mapce totiž nebyly zakresleny všechny ulice. Přečázeli jsme velice rušnou pěší zónu Xin Jin Lu. Těsně před nábřežím měl být opět celý blok tržnice, ale to jsme nějak nezaregistrovali. Spíše tam jen byly tržnicové krámky při ulici. Pak už jsme jen došli na Šamian, koupili si k večeři kyblíky s kudrnatými

nudlemi a piva.

4.7.

Ráno jsme jeli s přestupem metrem na Východní nádraží, odkud jezdí vlaky do Shenzhenu. Promotali jsme se nádražím, našli pokladny, které byly speciálně pouze pro Shenzhen a koupili si lístek na 6., tedy pozítří dopoledne.

Pak jsme jeli do Baiyun Park, protože jsme chtěli navštívit park stejného jména. Dojeli jsme doprostřed mrakodrapů, chytili si taxíka a nechali se dovézt ke vstupu do parku, stálo nás to 30 J. Park vede totiž od severu k jihu, my dojeli na sever a hlavní brána byla na jihu. Ale řidič to pochopil správně. Dovezl nás ke spodní stanici lanovky.

Byl již ale čas oběda, tak jsme si dali oběd. Dali nám čínský jídelníček, ale já si ukázala na jídlo, co jedl jeden pán u vedlejšího stolu. Bylo to něco zabaleného jako omeleta. Bylo to výborné – zelné s masem. S 5 malými pivy jsme platili pouze 24 J, pokladní si asi nevšimla všech těch piv, která jsme si vzali sami z ledničky, ale jak bychom jí to vysvětlovali.

Baiyun Shan česky znamená Bílé mraky. Za 25 J jsme si koupili lístek na lanovku. Byly to zavěšené gondoly pro 8 lidí. Lanovka napřed podjela pod dálnicí, poté jela nad džunglovým porostem, byly z ní krásné výhledy na město.

Nahoře je občerstvení, posezení a vyhlídkové terasy, několik soch. Měli tam úžasné záchodky, zdobené kachličkami, u umyvadel bylo jezírko se zlatými rybičkami. Dali jsme si tam kávu za 17 J, byl to kýbl sladké kávy s mlékem s trochu kakaovou chutí

Pak jsme se vydali z kopce dolů, vedla tam silnička, pak kousek prudce po schodech. U jednoho občerstvení měli pro zajímavost na stromě ohromné berušky a na zemi řadu dalších.

Také tam byla bylinková a čajová zahrada.

Došli jsme ke klášteru Nengren, který byl vidět z lanovky. Vstup byl tradičně za Budhou a démony, nad ním jezírko se želvami a kachnami a další budovy na dvou terasách, po stranách bylo občerstvení. Bylo to trochu zanedbané, ze střechy rostly stromečky, byla tu zřejmě značná vlhkost.

Od kláštera pokračovali skoro všichni dolů po silnici. Vedla tam však cesta mimo do divokého údolí. Šlo se po schůdcích a dlážděných chodníčcích divokou přírodou, rostly tam ohromné fikusy se vzdušnými kořeny. Cestou bylo několik soch – nějakého spisovatele a dalších.

Pro nás bylo přímo oázou, když se objevil stánek s občerstvením. Dali jsme si pivo a chvíli poseděli. Kolik tak mohli asi mít za den hostů? – většina chodila po silnici či šli rovnou podél potoka a tady nezastavili. Došli jsme až na konec údolíčka, kde bylo pár baráček a pak již zbytek k dolní stanici lanovky došli podél silnice.

Tam odtud jezdily asi 4 autobusy, jízdní řády však byly pouze v čínštině a vůbec jsme netušili, kam jedou. Jen tam byly značky metra. Odjžděl autobus č. 24, tak jsme do něho vlezli, metro mělo být asi 7 stanic. Mysleli jsme, že lidé budou nejvíc vystupovat u metra, ale nebylo tomu tak. Ujeli jsme hodně daleko, až jsme viděli směrovku na metro, tak jsme vystoupili. Vlezli jsme do díry a strašně daleko procházeli podzemními obchody. Ocitli jsme se až na přestupní stanici 2 meter, tak už jsme to neměli ani moc daleko.

Vláďa se ale ještě chtěl podívat na jih. Z ostrova Šamian jsme viděli v dáli na jihu ohromnou kulovitou stavbu v podobě prstence. Vláďa se rozhodl ji najít. Jeli jsme oranžovou trasou až na konečnou do stanice Panyu Square. Dojeli jsme tam, byly tam okolo mrakodrapy a rozestavěné baráky, tak jsme se otočili a jeli zpět. Uvedená stavba musela být blíž a někde u řeky. Pak jsme na internetu našli, že se jednalo o Guangzhou Circle, unikátní prstencovou stavbu kanceláří firmy Plastic Exchange.

Dojeli jsme do Huang Sha, přešli na Šamian, koupili si piva a nudle v kyblíku.

5.7.

Ráno jsme vyrazili po 8. hodině k metru, tam jsme si dali v pekárně slané plněné kapsičky a jeli metrem do stanice Canton Tower. Bylo to na oranžové trase směr Panyo.

Kantonská věž je vysoká 430 m a má tvar trochu křivé špulky. Byli jsme tam docela brzy, tak tam nebylo ani moc lidí. Bylo tam vstupné na uzavřenou terasu za 150 J, pak tam měli výrazně dražší vstupné na otevřenou terasu případně nějakou Bouble tram. My si řekli o seniorský lístek, tak jsme ho dostali za 75 J. Jen jsme předložili pas. "

Když jsme šli nahoru, procházeli jsme rentgenem, šel jím i batoh. Odhalili v něm láhev vody – tu jsme na místě vypili, ale také jim vadil můj malý zavírací nožík. Musela jsem ho

uložit do úschovny – vyplnila jsem papírek, kde bylo jméno a č. telefonu a dostala potvrzení.

Jeli jsme výtahem do 107. patra, místy jel výtah v otevřeném prostoru, až se mi z toho točila hlava. Na prohlížení byla dvě patra, ze 108. patra byl lepší výhled mezi nosnými konstrukcemi. Byly tam ilustrační obrázky, co je vidět. Také tam prodávali suvenýry – já si koupila za 8 J notes s obrázkem věže, protože mi došel sešit na psaní deníčku. Byla tam i kavárna.

Mohli jsme se podívat i do 109. a 110. patra, kde byla umístěna technologie – strojovna, protipožární opatření, vzduchotechnika. Dole ve vstupní hale je umístěn model věže a okolí a unikátní piáno z plastu spojené se sedačkou, na němž hráli při zahájení Asijských olympijských her v r. 2010. Když jsme sjeli dolů, byla již dole dlouhá fronta, my tu naštěstí byli dost brzy.

Vzhledem k solidnímu času jsme se rozhodli navštívit ještě jednu zahradu ležící hned vedle Baiyunu. Po zkušenostech ze včera jsme vybrali jinou stanici a to Huanghuagang, tam chytli taxíka a nechali se dovést. Tentokrát to stálo jen 14 J. Jídlo jsme si dali ve stejné restauraci jako včera. Jen jsme zabodli prst do jídelníčku. Překladač mi ukázal- rýžové nudle a nudle s hovězím.

Pak jsme šli do zahrady vedle Baiyunu, byla to zahrada Yuntai Garden. Psali, že je to největší zahrada v Číně západního stylu postavená dle jedné zahrady v Kanadě.

Za vstupní branou bylo mohutné dvojité schodiště a mezi ním kaskádovitě stékající voda. Ten západní styl asi chtěli ukázat dle Holandska, byly tam modely větrných mlýnů, ohromné dřeváky a obrazy Van Gogha.

Nad jezerem bylo jezero s fontánami a na jeho opačném konci byly antické oblouky. Po svahu jsme vystoupali ke skleníkům, byly rozdělené do tří částí – v jedné byly kaktusy (mezi nimi museli prsknout dvě plastové muchomůrky), tropický prales s palmami a orchideje. Foukaly tam ventilátory, tak tu bylo příjemněji než venku. Jedna Číňanka se s námi mermocí chtěla vyfotit.

Za skleníky byla půjčovna krojů. Nechala jsem se navléci do tradičního obleku s čepcem na hlavě, slunečníkem a vějířem. Ženská mne přitom fotila a chtěli nám prodat fotky, ale Vládovy byly podstatně lepší. (i když pouze z mobilu), tak jsme dali pouze 10 J za půjčení.

Pokračovali jsme do další části zahrady Eco. Podcházeli jsme pod dálnicí, nad podchodem vyrobili větvojvý tunel a po straně byla odpočinková místa, kde zaručeně nepršelo. Je zajímavé, že neměli problém přemostit krásné divoké údolí a ani to moc nerušilo.

V Eco části byla 2 jezírka, z jednoho rostly stromy, druhé bylo zakončeno pětiobloukovým mostem. Dalo se do deště, tak jsme tam chvíli proseděli pod stříškou altánku. Pak jsme obrazili zbytek okruhu – za jezerem se šlo po visutých dřevěných chodničkách, pod námi byla bažina a divoké rostlinstvo. Pak jsme se opět vrátili do přední části zahrady. Byla tam kamenná zahrada s ohromnými balvany s napodobeninami pravěkých kreseb, pak byl růžový sad, v jehož centru bylo několik květinových bran ve tvaru srdce, ale na nich byly růže umělé. Centrem byla socialistická socha ženy s dítětem. Po druhé straně parku jsme se vraceli k východu. Na kopci tam byla ohromná koule s májskými plastikami.

Odjeli jsme opět autobusem a tentokrát to bylo č. 1, což byly pouze 3 zastávky na metro. Pak jsme jeli do zastávky Cultural park, hned vedle Shamianu, kde je přístaviště lodí a jezdí tam lodě po Perlové řece ke Kantonské věži. Na druhé straně to končilo ve stanici Hong Sha, tedy u metra, kde jsme vystupovali do Shamianu, přistávalo to hned za ostrovem.

Za jízdu lodí jsme zaplatili jako za MHD pouhé 2 J. Jeli jsme asi 5 zastávek docela daleko. Ještě tu jezdily jiné lodě s trochu jinými zastávkami. Mysleli jsme si, že se lodí opět vrátíme, ale jezdily pouze do 7 hodin a poté dělali již jen večerní okružní jízdy za zcela jiné peníze, viděli jsme něco mezi 50 – 100 J ve znacích.

Došli jsme si kousek od věže na večeři, zabodli jsme prst do jídelníčku, bylo to hrozně pálivé – maso se zelenými paprikami a velká mísa rýže pro oba dohromady, k tomu jsme měli konvici čaje, pivo tu nevedli.

Když jsme se vrátili k přístavišti, byl tam šílený šrumec, asi je to oblíbená místní atrakce. Na vodě jezdila řada osvětlených lodí. Od věže také někam směrem na východ jezdí supermoderní tramvaje. My se vrátili do ubytování zpátky metrem. Museli jsme vybírat piva, udělali tu totiž akci, tak nejlevnější vycházelo lahvové pivo 0,6 l Tsingtao, alespoň jsem mohla odlepit vinětu.

6.7.

Tento den byl náš odjezdový den z Číny. Ráno jsme vstali brzy, již o půl osmé opustili hotel, vyfasovali 200 J za kauci (bez jakékoliv kontroly, to jsme jim tam mohli vyplenit bar), koupili si v pekárně u metra zapečené chleby a jeli na východní vlakové nádraží.

Byli jsme tam docela s předstihem, ale nádraží je dost nepřehledné a najít, odkud odjíždějí vlaky do Shenzhenu, je pouze pro orientačně zdatné.

Chvíli jsme seděli v čekárně, Vlád'a koupil kafe a pak jsme stáli frontu, aby nás pustili na nástupiště. Vlaky jezdí asi po čtvrt hodině a přesto na ně čekalo kvanta lidí. Měli jsme místa ve druhém vagónu, tak jsme museli projít skoro okolo celého vlaku, moc času na to nebylo.

V Shenzhenu jsme byli za hodinu a půl s asi 3 zastávkami, vlak jel maximálně 180 Km/hod.

Ani jsme nevěděli, kam jsme dojeli, došli jsme do metra, vystáli si frontu u automatů na jízdenky, chtěli si koupit žetony do Lo Wu a ono to nešlo, tak jsme vybrali tu nejbližší. Až když jsme sjeli na nástupiště, tak jsme zjistili, že už vlastně v Lo Wu, tedy na hranicích jsme. Nenapadlo nás, že nádraží Shenzhen hlavní je na hranicích a že stanice metra se nejmenuje nádraží. Celá ta sranda nás stála 2 J jednoho. V restauraci jsme si dali oběd, docela jim to trvalo. Pak jsme utratili poslední juany za tři piva, zůstala nám jedna celá stovka, kterou jsme vyměnili za hongkongské dolary (103,5 HKD).

Přechod přes hranice byl hladký – vyplnění odjezdového lístku, přechod přes číňany, pak příjezdový lístek do HK, měli jsme přepážku pro cizince a moc jich tu nebylo. Za hranicemi Vlád'a směnili juany a zbylá eura a nabili jsme octopuscard.

Pak jsme jeli metrem s přestupem do stanice Shim Thun Shua East, vylezli výstupem přímo u Chungkin Mansions a šli se opět ubytovat do Cyntie. Dostali jsme stejný pokoj jako minule,

i když na bookingu ho inzerovali jako 9 m², ale kde by se to vzalo. Peníze tentokrát strhli Vládovi z karty.

Odpoledne jsme se šli ještě projít. Chtěli jsme ještě dojít k místní botanické a zoologické zahradě. Tak trochu jsme se přecenili. Trajektem jsme přešli na ostrov Hong Kong, pak šli po visutých chodnicích neustále na jih. Mezitím se spustil slejvák, tak jsme chvíli čekali a pak stoupali do kopců. Šli jsme ulicí, kde byl jeden bar vedle druhého, měli v nich i točené pivo, ale za hrozné ceny.

Došli jsme až k botanické zahradě, ale měli jsme jí nad sebou a vchod byl neznámo kde. Vládovi došla trpělivost a řekl, že se vrátíme. Do této oblasti vedou dlouhatánské jezdící schody, které na sebe navazují, ale jezdí jen jedním směrem ve směru špičky, tedy odpoledne nahoru.

Sešli jsme dolů k přístavu a hledali přístaviště lodí do Macaa, je to vlastně 1. přístaviště směrem od moře, je umístěno v obchodním centru Khan Chuek. Došli jsme tam a zakoupili si na zítřek na 9. hodinu lístek na rychloloď do Macaa za 165 HKD na jednoho. Asi se hodí koupit si lístek předem, protože loď sice jezdí zhruba po 15 minutách, ale některé jsou výrazně dražší.

Ve Starbuck Cafe jsme si dali kafe. Já jsem chtěla presso s mlékem a dostala jsem malý koflíček, Vládovi si dal Cafe for the Day a dali mu kýbl skoro půl litru.

Do ubytování jsme se vrátili metrem s přestupem ve stanici Central.

7.7.

Dnes nás čekal celodenní výlet do Macaa. Jeli jsme metrem do stanice Khok. Při přestupu ve stanici Central jsme zazmatkovali a přestoupili na jinou trasu, než jsme měli. Museli jsme se vracet. Bylo to hrozně daleko, jeli jsme po jezdicích chodnicích, protože trasu, kterou jsme měli jet, jsme neviděli označenou. Naštěstí jsme měli časovou rezervu.

Dali jsme si ještě v KFC snídani. Mysleli jsme, že to bude něco jako hamburger, ale byly to tři sladké placky a k nim jsme dostali med. Kafe k tomu bylo zadarmo.

Do lodi jsme prošli přes pasovou kontrolu, ukázali odjezdové lístky a nastoupili do rakety. Cesta trvala jednu hodinu, cestou lilo, takže nebylo skoro nic vidět.

Přistáli jsme na ostrově Taipa, který je součástí Macaa. Šli jsme tam na autobus, nějaké souhrnné informace však chyběly, tak jsme jen tak nablind zkoumali jízdni řády u jednotlivých stání. Identifikovat jednotlivé zastávky dle mapy bylo složité. Vládovi se zalíbil autobus č. 26, protože měl hodně zastávek, tak usoudil, že by mohl jet, kam potřebujeme. Byl to však vyhlídkový autobus po ostrově Taipa. Vyhodil nás na konečné v zastrčené čtvrti stejných domků, řidič nám poradil, že do Macaa jede autobus č 26 A. Koupili jsme si tam pivo, berou zde normálně HK dolary a vracejí je také. Je třeba si dát pozor, protože občas se do toho přimotají Macajské dolary, které vypadají stejně. Takhle nám zůstala jedna desítka, v Hong Kongu je neberou.

Jeli jsme tedy autobusem na poloostrov Macao, ale zlákal nás svět jak v Las Vegas. Jsou tam výstavné budovy – filmová studia, nóbl hotely a kasina, jsou v podobě Paříže s Eifelovkou, nebo jako Benátky. Tak jsme se tam porozhlédli a nechali se na poloostrov svézt taxíkem, dolary se jen sypaly, nástupní sazba 17 MD a na kraj poloostrova jsme zaplatili 63 MD k Macajské věži. Je to TV věž, my se od ní vydali do centra pěšky. Šli jsme okolo jezera Sai Van, nad nímž stál starý kostel. Zahnuli jsme po schodišti ke kostelu St. Agostino, cestou byly domy se zajímavými balkony, hodně ověšené prádlem a trochu zanedbané. Proti kostelu stojí krásně rekonstruovaná budova divadla. Seděli jsme tam na lavičce a pili pivo zakoupené na hlavní třídě – kupodivu ho tu měli pouze za 4,3 MD. Pokračovali jsme dále ke zřícenině kostela Sv Paula. Bohužel jsme museli sklesat a poté vylézt na sousední kopec.

Od náměstíčka, vedle kterého bylo v uličkách tržiště, jsme šli s davem turistů. Byly tam pěkně rekonstruované domy, cestou prodávali plátky místní speciality, vypadalo to jako sladkost. Bylo to však sušené maso, naložené asi v medu. Později jsem kousek ochutnala, ale bylo to hrozně drahé. Za plátek cca 20 x 15 cm chtěli 80 MD.

Katedrála St. Paulo stojí nad širokým schodištěm a zůstalo z ní pouze průčelí bez oken. Byla zničena požárem v roce 1835.

Hned vedle ještě o kus výše je pevnost do Monte, je v ní místní muzeum. My vylezli jen na hradby, což bylo zadarmo. Začalo však zase pršet, tak jsme největší dešť přechkali v malém občerstvení za vstupní branou. Obsluhovaly tam dvě evropské dámy něco mezi 70 a 80 lety. Z pevnosti byl parádní výhled na celé město, které je poměrně kopcovité.

Vůbec Macao je docela kulturnější, nesetkali jsme se s tím, že by někdo vůbec neuměl anglicky jak bylo běžné v Číně či Hong Kongu.

Kousek za pevností obklopený zdí leží starý protestantský hřbitov. Jsou na něm pohřbeni evropané různých národností. Vedel je zahrada Luis de Camoes, dole jsou sestřihané ornamenty, horní část je zarostlá kopcovitá, je tam skalka a altánky, v nich opět dědkové mastili karty.

Přes centrum města po hlavní třídě, která byla skoro zacpaná autobusy, protože se tu všechny trasy křižovaly, jsme se přesunuli k další zahradě pod kopcem Guia. Na tento kopec vedla lanovka, my však přišli po horní cestě a lanovku jsme měli nad sebou. Dolů k dolní stanici jsme sešli po prudkých schodech, bylo to tu hodně zarostlé. Dole měla být dle mapy botanická zahrada, ale měli tam klec s medvědy a další klece na ptáky, ale vypadaly prázdně.

Vyšli jsme před zahradu a počkali si na autobus na Taipu. Vystoupili jsme v centru a šli kousek po pěší zóně. V jedné hospodě jsme si dali jídlo, ale byli strašně pomalí a docela drazí. Tím jsme se docela zdrželi, tak jsme se nechali k přístavu dovézt taxíkem, i když to nebylo moc daleko. Tam jsme opět absolvovali pasovou kontrolu, znovu vyplnili vstupní lístky do Hong Kongu a jeli zpět. Jeden den v Macau na seznámení s ním docela stačil.

8.7.

Ráno jsme se sbalili a i s kufry se nasnídali u Inda. Autobusem jsme jeli na letiště. Vystoupili jsme ale na vnitrostátním letišti, protože to bylo označené pouze jako terminál 1 a,2, což jsme nevěděli, který je který. Bylo trochu složité se tam odtud po schodištích vymotat. Chtěli jsme v infocentru vrátit karty Octopus, ale byla tam dlouhá fronta a my neměli již moc času. Tak jsme depozit nedostali zpět. Stejně jsme šli poslední cestou do mínusu, tak to bylo méně než 50HKD.

Poslední dolary jsme utratili za kafe a pivo a letadlem v 12:20 odletěli do Amsterdamu. Tam odtud s přestupem dorazili v 22:30 do Prahy. Jeli jsme domů MHD. Na Veleslavíně je to opruz, když musí člověk vláčet kufry po schodech. Další zrada nás ale čekala u Muzea. Na trase Muzeum – Florenc byla výluka, tak jsme museli hledat zastávku náhradního busu. Kdyby tohle hlásili na trase A, tak jsme to mohli vzít s přestupem na Můstku rovnou na Florenc.

